

zákona správný, to vyplývá i z úvahy, že o opatřeních individuálních obsahuje zvláštní ustanovení § 5 zák. Rozdíl je arci v tom, že pro nedbání individuálních příkazů nemůže býti použito trestní sankce, jež je právě vyhrazena pouze pro překročení předpisů všeobecného rázu, o nichž jedná § 6 zák. Rozšiřovací výklad cit. § 6 zák. není pak zajisté přípustný, když jde o zákonný předpis, zmocňující k výkonu pravomoci trestní.

V daném případě je nesporné, že usnesení obecního zastupitelstva z 20. října 1932, pro jehož neuposlechnutí byl st-l potrestán, týkalo se jediné st-le a nemá tedy povahu předpisu platného pro obvod obce, jak jej předvídá § 6 zák. Ale pak potvrdil žal. úřad trestní nález, který byl vydán obecním trestním senátem bez zákonného podkladu, pročež nezbylo nežli nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 12.050.

Policejní věci: * Strana nemá právního nároku, aby jí bylo uděleno povolení držeti rozmnožovací stroj (§§ 2 a 3 zák. č. 118/1912 ř. z.).

(Nález ze dne 1. října 1935 č. 17.856/35.)

V ě c: Pražské vzorkové veletrhy, akc. spol. v Praze (adv. Dr. Emanuel Mimra z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o rozmnožovací přístroje.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem z 12. února 1932 nepovolilo policejní ředitelství v Praze st-lce užívání rozmnožovacího stroje zn. »Freho«, příklopového stroje zn. »Diamant« a ražecího stroje zn. »Prägema« vyslovivši, že podle § 3 zák. ze 7. června 1912 č. 118 ř. z. má za to, že tu není okolností zasluhujících zvláštního zřetele, neboť tiskopisy, jichž stěžující si společnost potřebuje ve velkém množství, mohou býti zhotovovány existujícími tiskárnami, jejichž zaměstnanost poslední dobou značně poklesla.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uvedenému výměru z důvodů v něm uvedených.

O stížnosti, podané na toto rozhodnutí, uvážil nss:

Podle § 2 zák. o ss je nss povolán rozhodovati o stížnostech směřujících proti rozhodnutím neb opatřením správních úřadů, tvrdí-li kdo, že jimi bylo zasaženo do jeho subj. práv. Se zřetelem na toto ustanovení je předpokladem úspěšné stížnosti, aby konkrétním rozhodnutím nebo opatřením správního úřadu bylo porušeno právo určitého subjektu, založené platným právním předpisem. Je tudíž zkoumati, zdali a pokud je stát ve věci, o kterou jde, vůči straně vázán tak, že je možno mluvíti o subjektivním právu strany na určité rozhodnutí neb opatření nebo na určitý postup úřadu.

Podle § 2 zák. ze 7. června 1912 č. 118 ř. z. je třeba — mimo určité výjimky, jež pro konkrétní případ nemají významu, — povolení k tomu, aby se směly chovati lisy tiskařské a jiné přístroje na rozmnožování

spisů, vyobrazení a děl hudebních. Toto povolení uděluje podle § 3 cit. zák. zem. úřad polit. a tímto úřadem může býti též odvoláno. Jak se v uvedeném paragrafu dále ustanovuje, smí se toto povolení udělit toliko za okolností zvláštního zřetele zasluhujících a smí býti odňato toliko z důležitých důvodů. Kdo chová zmíněné přístroje bez úředního povolení, propadá trestu stanovenému v § 5 cit. zák. Tato ustanovení zák. č. 118/1912 ř. z. byla změněna zákonodárstvím popřevratovým jen potud, že vl. nař. z 18. prosince 1929 č. 186 Sb. byla působnost příslušející zem. úřadu (»povolení držení rozmnožovacího stroje«) přenesena na okr. úřady, resp. státně policejní úřady v oboru jich působnosti.

Z uvedených ustanovení je zřejmo, že lze beztrestně držeti rozmnožovací přístroje, o které jde, jen tehdy, když k tomu bylo dáno okresním resp. státně policejním úřadem povolení. Zákon nemá ustanovení o tom, za kterých podmínek úřad takové povolení udělit musí, nýbrž ponechává rozhodnutí o tom volné úvaze zmíněného orgánu státní správy. Z toho je zřejmo, že nikdo nemá právního nároku, aby mu bylo uděleno povolení k držení rozmnožovacího stroje podle §§ 2 a 3 zák. č. 118/1912 ř. z. Za tohoto stavu práva nemůže strana důvodně tvrditi, že nař. rozhodnutí ji zkrátilo na jejích právech subjektivních.

V zákoně není předepsáno, aby úřad předpoklady své volné úvahy zjišťoval určitým způsobem, je proto věcí úřadu, aby posoudil, které okolnosti a poměry jsou pro rozhodnutí směrodatné. Poněvadž pak ani v zák. č. 118/1912 ř. z. ani jinde v právním řádě není nařízeno (výslovně nebo konkludentně), aby úřad zjišťoval předpoklady své volné úvahy za účasti strany žádající o povolení k držení rozmnožovacího přístroje podle cit. ustanovení zákonného, nemohlo se nař. rozhodnutí dotknouti subj. práv st-lky ani tím, že snad úřad nezjišťoval předpoklady své volné úvahy způsobem, jak ve správním řízení navrhovala.

Č. 12.051.

Vojenské věci: Definice válečného úkonu podle zák. čl. LXVIII:1912.

(Nález ze dne 1. října 1935 č. 17.892/35.)

V ě c: Vojtěch Sz. v Š. proti ministerské komisi pro válečné úkony o náhradu za válečné úkony.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Podáním z 18. července 1919 přihlásil st-l nárok na náhradu škody, kterou mu čsl. vojsko způsobilo tím, že mu odebralo různé předměty, jako šatstvo, prádlo, nářadí a víno.

O věci jednala nejprve intendance zem. voj. velitelství v Bratislavě, načež bylo zahájeno řízení podle zák. o vál. úkonech. V tomto řízení konala se obecní komise dne 20. dubna 1932 a uvedl při ní st-l, že v červnu roku 1919 čsl. vojsko násilně v noci vniklo do místností vedlejších hospodářských budov a do sklepa církevního velkostatku v B. a odneslo z místností a ze sklepa různé věci, jež naložilo na vůz a odvezlo. Druhý den časně z rána zjistil st-l, který byl správcem onoho velkostatku, že